

FESTIVAL FOR **PAST, PRESENT AND UPCOMING**
AMERICAN MUSIC

18 ACTS OP 4 PODIA

ZATERDAG 3 OKTOBER 16.00 UUR

DE OOSTERPOORT GRONINGEN

TakeRoot[®]

**FOR
FREE!**

mAGAZINE

Lees alles over muziek, uitgaan en cultuur in Dagblad van het Noorden

"Take Root is een geweldige festival"

Bel voor een (proef)abonnement
088-800200 (10 ct p/m)

DAGBLAD VAN
NOORDEN HET

TakeRoot 2009

colofon

TakeRoot festivalmagazine, Jaargang 2,
augustus 2009
TakeRoot festival, 3 oktober 2009, 12e editie
Festivalprogrammering: Peter Sikkema &
Johan Kleine
Festivalorganisatie & productie: De Oosterpoort &
buro-M

Redactie: Ronald Besemer, Gert Jan Gjaltema,
Peter van der Heide, Niek Hofstetter,
Ronald Hooijenga, Jan Janssen, Margot de Jong,
Thomas Kaldijk, Jan Jaap Knol,
Gabriela van der Lans, Holly Moors, Jos Thoolen,
Jan Timmer, Remco Wilkens, Sandra Zuidema,
Anneke Zwetsloot.

Productie en eindredactie magazine: Johan Kleine

Vormgeving: Aat Doek

Druk: Drukkerij Sint Joris, België

Oplage: 10.000 exemplaren

TakeRoot is niet aansprakelijk voor zeffouten en is
op geen enkele wijze aansprakelijk voor de
werkzaamheden van de drukker. Niets uit deze
uitgave mag worden gebruikt zonder voorafgaande
toestemming van TakeRoot.

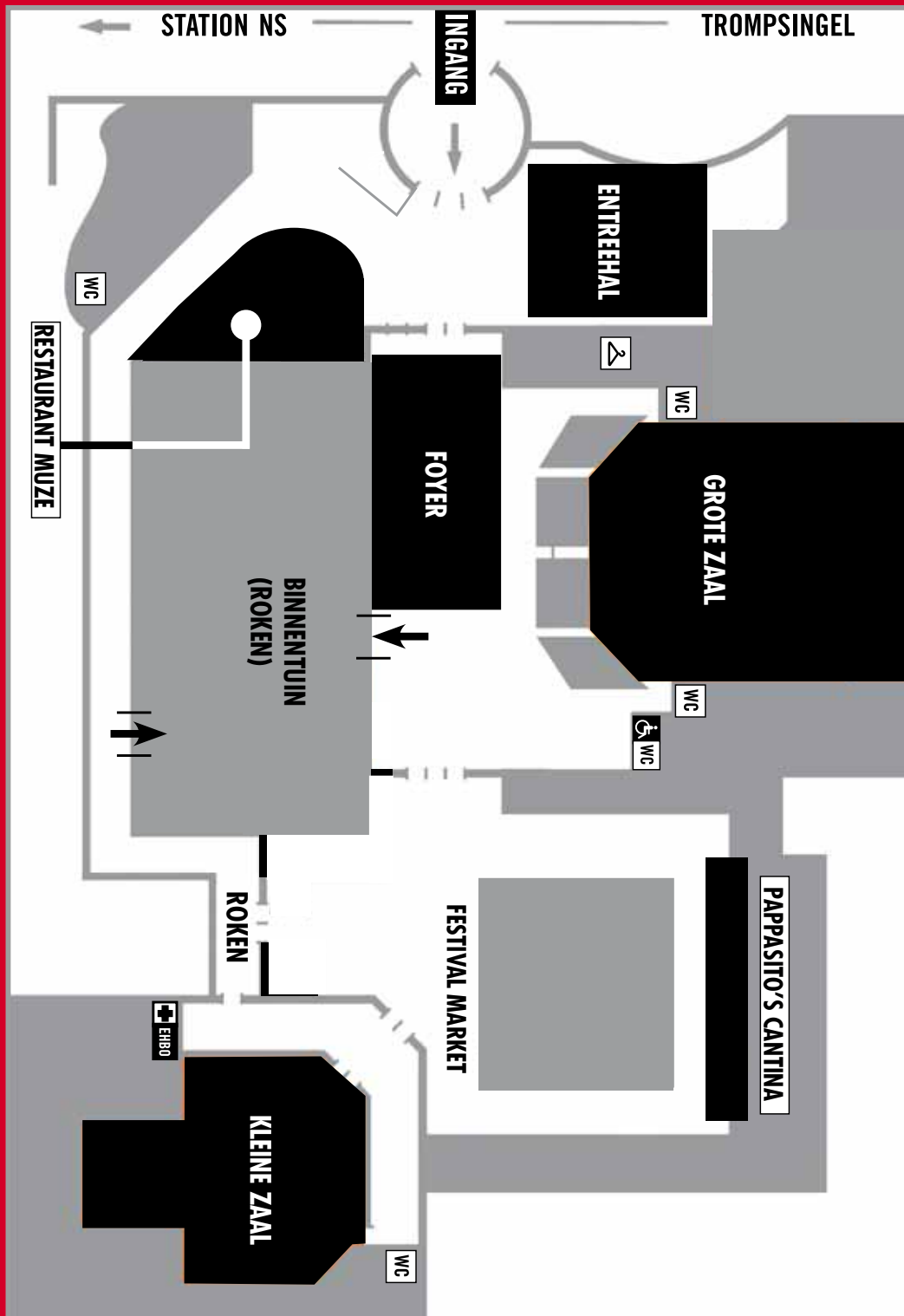
Inhoud

4 Plattegrond
de Oosterpoort	26 Rode draad
William Elliott Whitmore
5 Voorwoord
Naar voren, hoe dan ook	28 Van volger tot boeiende
aanvulling
The Whispertown 2000
6 Vrouwlijk icoon in de
muziekwereld
Dayna Kurtz & Band	30 Een hedendaagse Steinbeck
Nels Andrews
8 Messcherpe songs
The Band of Heathens	32 Duistere dieptes in lieve liedjes
The Handsome Family
10 Grappig en wijs tegelijkertijd
Danny Schmidt	34 Beschrijver van het dagelijkse
leven
James mc Murtry & The Heartless
Bastards
12 Maak je eigen gitaar
Ana Egge	38 Buitengewoon energiek
Willie Nile & Band
14 De nodige sporen
Israel Nash Gripka & Band	40 Why the hell not?
Kinky Friedman & Band
16 Opgenomen fragmenten
Peter Broderick	42 Authentieke stem uit het
Diepe Zuiden
Jason Isbell
18 Een ongeslepen diamant
Seasick Steve	44 Support
20 Een godenzoon
The Tallest Man on Earth	47 Menu Restaurant Muze
22 Do white men have soul?
Jesse Dee & Band	49 Menu Pappasito's Cantina
25 Waar komen ze vandaan?
Kaart USA	

Zo komt u aan tickets

Tickets à € 44 (excl. servicekosten) via de 150
grotere postkantoren, Ticketlijn: 0900-3001250
€ 0,45 pm) www.ticket-service.nl, VVV's, GWK's,
kassa De Oosterpoort (050-3680368 of
www.de-oosterpoort.nl) Vanderveen CD's Assen,
Free Record Shop, Plato en de overige bekende
voorverkoopadressen.

TakeRoot **MAGAZINE**

Naar voren, Hoe dan ook

TakeRoot staat voor de diversiteit in de Noord-Amerikaanse muziek, zowel wat de stijlen betreft als in de tijd gezien. Bij vele liefhebbers heeft deze muziek dan ook een behoorlijk prominente plek in hun leven. Muziek met bijzondere en vaak persoonlijk verhalende songs die het ogenschijnlijk alledaagse leven beschrijven. Dat laatste herken ik zelf ook in de Amerikaanse arthouse film. Een kunstvorm waar menig TakeRoot liefhebber vast en zeker ook een zwak voor zal hebben. Een opvallend acteur uit Amerika is Johnny Depp. Deels heeft Depp, vanuit moederskant, Cherokee-bloed en naar eigen zeggen ook Ierse en Duitse voorvaders. Vanuit z'n oorsprong maar ook als acteur is Depp een bijzonder en veelzijdig mens. Daarbij is z'n vroege liefde voor muziek altijd een rol blijven spelen. Als zestienjarige trad hij al op in het voorprogramma van Iggy Pop. De gitaar bespeelt hij dan ook zelf in de film 'Chocolat' en zingt hij bovendien in 'Sweeney Todd.' Ook heeft hij opnames gemaakt met de band 'Oasis'.

Depp schreef ooit het essay 'Kerouac, Ginsberg, the Beats and Other Bastards Who Ruined My Life'. Hierin vertelt hij dat Jack Kerouac's boek 'On The Road' een diepe indruk op hem maakte. De tochten van Sal Paradise en Dean Moriarty in de late jaren veertig, koortsachtig kriskras door Amerika, van kust naar kust, in gestolen auto's, op goederentreinen, luisterend naar muziek, op zoek naar de waarheid, op zoek naar zichzelf, gaven Depp een levensles: 'Altijd blijven gaan, naar voren, hoe dan ook.'

Gedreven is er weer gewerkt aan het programma van alweer de twaalfde editie TakeRoot. Ook bij het organiseren van dit festival en een uitdagende line-up is het 'Naar voren, hoe dan ook' nodig. De muzikanten die geboekt zijn zullen weer garant staan voor bijzondere live-ervaringen. Misschien zelfs wel een beetje op de manier van Paradise en Moriarty in 'On The Road'. Wij zijn er in ieder geval heel enthousiast over. Ook in deze tweede editie van het festivalmagazine willen we dat weer naar voren brengen. De TakeRoot bezoeker geven we een vooruitblik op dat wat komen gaat. De schrijvers in dit TakeRoot Magazine zijn uitgenodigd om alvast met hun enthousiasme een muzikant of band te introduceren. We denken veel liefhebbers een plezier te doen met uiteenlopende live-optredens van bekende en soms minder bekende namen. We refereren hierbij nog maar eens aan het optreden van Bon Iver uit 2008. 'Tot tranen toe geroerd ...', kopte de recensie van het Dagblad van het Noorden.

TakeRoot heeft zich na drie jaar goed geworteld in Groningen. De stad biedt een breed palet aan hoogwaardige cultuurevenementen. TakeRoot is daarop een uitstekende aanvulling gebleken. De crew van TakeRoot / De Oosterpoort kijkt al weer reikhalzend uit naar 3 oktober. Het publiek gaat samen met uitstekende muzikanten 'kriskras door Amerika, van kust naar kust'. De coryfeeën Johan Derksen, Jan Donkers, Ron Jans en Harry Muskee hebben het festival de afgelopen periode weer bij menigeen aanbevolen. Met recht prima ambassadeurs. En de instanties die het festival op andere manieren steunen houden vertrouwen in de eerlijke boodschap van TakeRoot. Een festival als geen ander. See you at TakeRoot 2009!! So long.

JOHAN KLEINE
Organisator TakeRoot festival

Dayna Kurtz & Band

**[vrouwlijk
icoon in
de muziek-
wereld]**

Het is bijna acht jaar geleden dat ik Kurtz voor het eerst solo aan het werk zag in The Livingroom in New York. Kurtz, toen nog relatief onbekend in Europa, overtuigde mij vanaf minuut één.

Na het optreden, zag ik kans met haar wat na te borrelen. Dat wil zeggen, Kurtz aan de borrel en ik natuurlijk netjes aan de Bud Light. Onderuitgezakt op een sofa, al kakelend over muziek, bemerkte ik dat Kurtz vooral ook nieuwsgierig was naar waar ik vandaan kwam. Ik realiseerde mij toen echt niet wie ik voor me had. Wat een avond! Als ik mij niet vergis brak Kurtz vlak daarop pas echt door op het Europese vasteland met haar debuutalbum 'Postcards From Downtown.'

Dayna Kurtz logeerde drie jaar geleden in het kleinste dorpje van Nederland. Het uitgestrekt agrarische kerkdorpje Persingen, ligt vlak bij mijn eigen geboortegrond. Kurtz kan toen en nu toch echt gezien kan worden als één van de koninginnen op singer-songwriter gebied. Zij verzorgde die dag samen met accordeonist Roel Spanjers één van de gedenkwaardigste Podium Roepaen avonden die ik mij kan herinneren.

Kurtz had zich overigens vooraf goed laten informeren voordat ze ja zei tegen mijn aanbod om te logeren in Bed & Breakfast 'Groot Küppenhof' in Persingen. Haar begeleider had namelijk de racefietsen al vooraf geregeld. Polderlandschappen als de Ooijpolder, Millingerwaard en De Duffelt werden door haar achteraf als 'the beauty of silence' bestempeld. Het is Dayna Kurtz ten voeten uit, lief, beeldig, bescheiden en toch zakelijk bedachtzaam.

Afgelopen voorjaar zette ze samen met Mamie Minch het vinyl 'Fore The Love Of Hazel' in de schappen. De hoge serene close harmony vocals, in de provocerende feministische liedjes, ter ere van de in West Virginia geboren Bluegrass legende Hazel Dickens, typeren Kurtz als vrouwelijk icoon in de muziekwereld. Ondanks het feit dat ik Dayna Kurtz nog nooit eerder met band aan het werk heb gezien weet ik bijna zeker dat ze, met vaak zeer beperkte middelen, enorm veel indruk op u zal maken. Haar overweldigende stem, ingetogen passie en inspiratie komen goudeerlijk en onvermengd van de planken. Als er iemand instaat is het doorgaans gepassioneerde Take Root publiek aan haar voeten te krijgen, dan is het Dayna Kurtz wel.

JAN JANSSEN

(Jan beheert www.realrootscafe.com en is nauw betrokken bij muziekprojecten op het landgoed Roepaen)

The Band of Heathens

[*Messcherpe songs*]

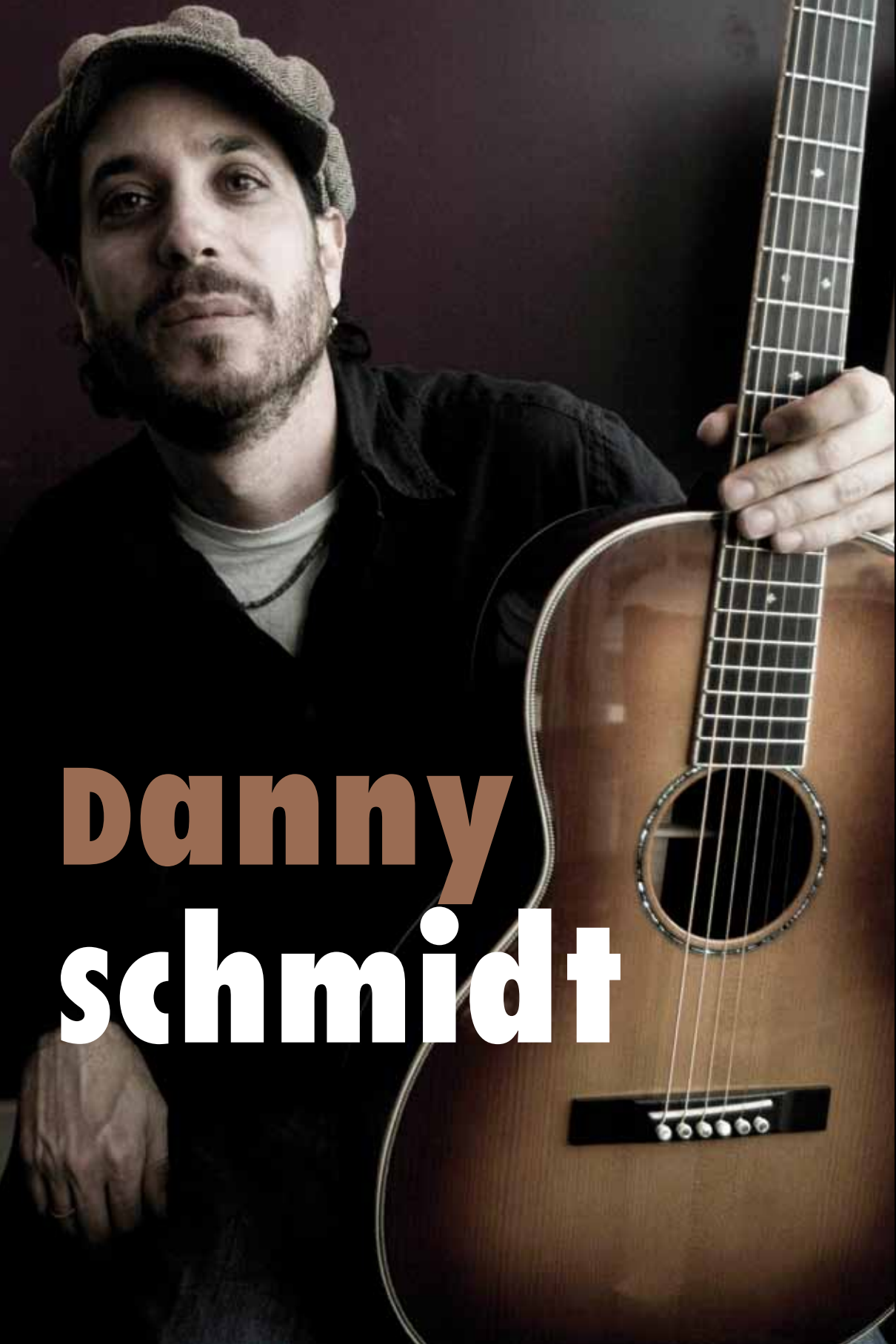
De gekkigheid wordt almaar gekker, daar in Austin, Texas. Afgelopen voorjaar waren er maar liefst 1800 bands geboekt voor South by Southwest, het nu nog weer groter-dan-grootste muziekfestival ter wereld. Vanzelfsprekend was daar ook The Band of Heathens bij, Austins beste eigen coryfeeënband, de los-vaste heren van The Flatlanders even niet meegerekend. Jammer alleen dat the Heathens met slechts een kort setje stonden gepland in een altijd zinderend maar immer overvol Antone's. De autoradio bood uitkomst: op de dinsdag voordat het festival losbarstte cruisend door Austin, hoorden we opeens het geweldige nummer 'This I Know' over de speakers, met daarna de afkondiging: 'Tonight live in the Saxon Pub. Don't miss it!' Een eigen concert, in de eigen thuishoek, met eigen publiek, en de bandleden die gewoon lekker zelf hun spullen klaarzetten en inregelden. Moeten we nog vermelden dat het wat ons betrof meteen het beste concert van de hele week werd? Jammer voor die 1799 andere bands...

De nieuwe cd 'One Foot in the Ether' ligt nu net in de schappen. De tweede studioalbum nog maar slechts, de band volgde de ongebruikelijke weg om eerst maar eens twee live-cd's uit te brengen voordat ze eindelijk de studio indoken. Het titelloze debuutalbum stond meteen als een huis, en voerde wekenlang de Americana-charts aan. De vergelijkingen met illustere voorgangers als Little Feat en The Band waren niet van de lucht. Messcherpe songs, goede teksten, en een lekker ongepolijste mix van rock, altcountry, swamp, soul, shuffle en blues. De grootste prestatie is echter wel dat The Band of Heathens ook echt klinkt als een band, terwijl het kloppend hart toch bestaat uit drie hoogst individuele talenten. Ed Jurdi, Gordy Quist en Colin Brooks hadden elk hun eigen carrière, maakten elk hun eigen platen, tot ze in 2006 regelmatig samen het podium deelden in Momo's, nog zo'n bekende club in Austin. Eerst als losse singer-songwriters met elk een eigen set, maar steeds vaker ook samen elkaars

nummers spelend. Bassist Seth Whitney en drummer John Chipman kwamen erbij als ritmesectie, er werden gezamenlijk nieuwe songs geschreven, en The Band of Heathens was een feit. Het resultaat is méér dan de som van de afzonderlijke delen. Hier staat een band met soul in zijn donder, een band die wat betekent, en die wat te zeggen heeft. De nieuwe cd is een stuk steviger dan de eerste. Gospel, funk, rock en soul, Bob Dylan, Townes van Zandt en Otis Redding: The Band of Heathens heeft het allemaal in huis. Don't miss it! En die Saxon Pub in Austin, Texas? Daar spelen ze buiten de tournees om dus gewoon nog elke dinsdagavond, elke week! Voor wie er in de buurt is.

RONALD HOOIJENGA

(Ronald is journalist en doet jaarlijks verslag van 's werelds grootste muziekfestival SXSW in Austin, Texas)

Danny schmidt

**[grappig
en wijs
tegelijker-
tijd]**

Danny Schmidt schreef met zijn liedje *Company of Friends* een soort beginselverklaring: 'when I die let them judge me by my company of friends'. 'When I die let them toast to all the things that I believe'.

Dan volgt een opsomming van alles waar Schmidt in gelooft: in inspiratie, maar ook in langzame evolutie, in werk op zondag, in vuurvliegjes, in tegenstellingen, enzovoorts. Grappig en wijs tegelijkertijd. Schmidt blinkt uit in dit soort liedjes, die behalve intelligent ook gevoelig en vooral warm zijn. De drie cd's die ik van hem heb zijn me zo vertrouwd geraakt dat ik het gevoel heb straks naar het optreden van een oude vriend te gaan. En ik weet nu al zeker dat zijn contemplatieve liedjes, zijn treurige verhalen en zijn mooie en grappige geschiedenissen me meteen weer in hun greep zullen krijgen. Want Danny Schmidt schrijft niet alleen liedjes die je raken, hij weet ze ook overtuigend te brengen, waardoor hij regelmatig voor 'brok-in-de-keel'-momenten zorgt.

Hij heeft meer dan één echt kippenvelliedje geschreven. Zijn cd's zijn echte groeiplaatjes, die mede dankzij de geraffineerde arrangementen bij elke draaibeurt beter worden, maar je kunt ook horen dat Schmidt een live-optreden tot een intieme en intensieve ervaring kan maken. Want hoe goed de arrangementen op de cd's ook zijn, het blijft bij Schmidt altijd om die schitterende teksten draaien, en je kunt bespeuren dat hij aan zijn eigen zang en gitaar genoeg heeft om een zaal stil te krijgen. Of om een zaal aan het lachen te krijgen, want vergeet niet dat Schmidt's bijna literaire formuleringen vaak ook gewoon heel erg grappig zijn. Schmidt is wat mij betreft een van de allerbeste singer/songwriters van dit moment, en ik zit dan ook vooraan in de zaal straks.

HOLLY MOORS

(Holly is muzikiefhebber en brengt dagelijks het Moors Magazine uit op internet)

Ana Egge werd geboren in het Canadese Saskatchewan als dochter van twee vrijgevochten en motorrijdende hippies. Via North Dakota kwam ze uiteindelijk terecht in Silver City, New Mexico.

Een plaatsje dat in de film Easy Rider prominent aan bod komt. Hier leefde het gezin in een soort commune van gelijkgestemde zielen te midden van de beroemde 'hotsprings' aldaar.

Van huis uit kreeg ze de levensles mee dat het bestaan is wat je er zelf van maakt. Toen Ana als tiener gitaar wilde leren spelen gingen haar ouders dus ook niet naar een winkel om er eentje te kopen. Hun voorstel luidde: 'maak je eigen gitaar.' Dus op haar 15e ging ze een jaar lang in de leer bij een lokale gitaarbouwer en maakte ze haar eigen gitaar waar ze nu nog altijd op speelt. Op haar 19e verliet ze haar ouderlijk huis en trok met gitaar en rugzak naar het muziekmekka Austin in Texas.

Daar ontwikkelde ze haar eigen stijl. Niet lang daarna werd het talent van de blondine ook opgemerkt door collega's. Onder anderen Iris Dement, Ron Sexsmith, Lucinda Williams en Shawn Colvin vroegen haar mee op tour te gaan. Colvin nam daarna zelfs een song van haar op, Sexsmith vroeg haar op zijn album mee te zingen en Lucinda zei eens over haar: 'Listen to her lyrics. Ana is the folk Nina Simone.' USA Today schreef over Egge: 'Ana can write and sing rings around her contemporaries.' Haar unieke gevoel voor melodie en frasering maar vooral haar bijzondere stem en intense performance maken dat ze haar luisteraars betovert. Het is ook niet verwonderlijk dat ze vergeleken wordt met Joni Mitchell die ook vanuit verschillende genres haar eigen fusie creëerde. Zingen en spelen is voor Ana de ultieme uitlaatklep zoals dat bij de meesten van ons in het openbaar niet is toegestaan. Uitzinnige blijdschap, sensuele energie, pijn, verdriet en frustratie, op het podium geeft ze alles wat ze heeft. Inmiddels woont Ana al weer een tijdje in Brooklyn, New York. Een fantastische muzikale broedplaats. Ze nam er ook haar laatste album 'Road To My Love' op, deze plaat produceerde ze samen met Jason Mercer en bevat gastbijdragen van o.a. The Be Good Tanyas, Adam Levy (gitarist van Norah Jones) en Michael Jerome.

SANDRA ZUIDEMA

(Sandra is mede eigenaar van internet muziekwinkel, distributie en boekingskantoor Lucky Dice Music)

[maak je eigen gitaar]

Ana Egge

israel nash gripka & band

[De nodige sporen]

Gripka is afkomstig uit de Midwest van de USA waar de country music net zo vertrouwd is als de lucht en het water. Dat daar een rootsalbum met brede basis uit de pen vloeit, verradt een ruime interesse in andere zaken.

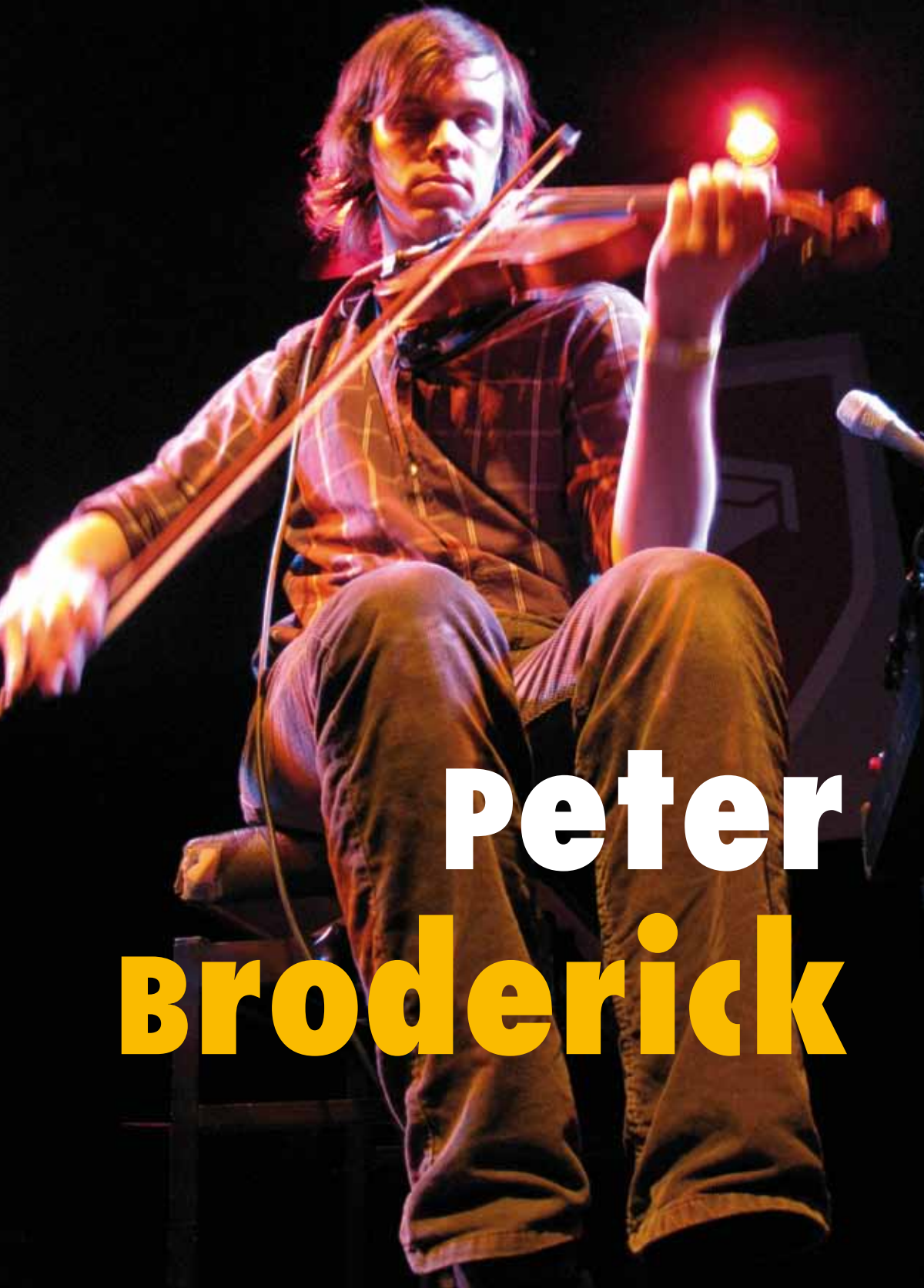
Met 12 songs geeft Israel Nash een visitekaartje af waar je u tegen kan zeggen. De eerste song 'Evening' (My sweet Loraine) klinkt ronduit aangenaam. Het thema wisselt van een man die op zoek is naar werk, weg van huis moet, van het een in het ander rolt en voor de dienstplicht in een oorlog in Europa beland. Een sterk refrein omgeven door een heleboel ellende. Wat mij betreft een klassieker in de dop. Het 'Pray for rain' klinkt als een verloren John Fogerty song waar het stof even flink van afgeblazen is. Terugkijkend op een pittige tijd brengt de nostalgie het beste in hem boven, heerlijke

mondharmonica en een Springsteen/Dylan vibe doen de rest. De mensen die bekend zijn met Tom Cochrane, uit Canada, moeten deze plaat ook zeker beluisteren. Een song als 'Let it go' had zo van de Canadees kunnen zijn. Verlangen ('Bricks') en verlies ('You were right') liggen soms dicht bij elkaar en Gripka weet de juiste snaar te raken met z'n emoties. Een song als 'Confess' is zo openhartig dat je als luisteraar eigenlijk de beste man z'n privacy gunt en nauwelijks verder durft te luisteren. Erg mooi! Z'n verblijf in New York heeft ook de nodige sporen achter gelaten zoals te horen is in 'Either way' en 'Let me down'. Mooi, de variatie aan instrumenten die hier gebruikt is. 'Concrete' (There's a reason why I never call) is een nummer dat live ongetwijfeld heerlijk zal klinken. Gripka is in z'n songs volhardend en wil telkens echt voor

de liefde gaan. De omstandigheden (small town blues) gooien helaas nog al eens roet in het eten, waarvan 'Don't run' (met prachtige lapsteel) een sprekend voorbeeld is. Op en top old school country en boose-blues is te horen in 'Pink Long-stem rose'. Lohues moet de laatste song 'Beautiful' ook maar eens onder de loep nemen. Prachtig zoals hij op een Neil Young manier weet te ontwapenen met alleen een piano. Ik ben blij dat Gripka dit jaar z'n opwachting mag maken op TakeRoot. Een revelatie zoals dat dan zo mooi heet. Wat een aanrader!

GERT JAN GJALTEMA

(Gert Jan verkoopt cd's en TakeRoot tickets bij de muziekafdeling van Vanderveen in Assen)

[opgenomen
fragmenten]

Peter Broderick

Van vrienden en onbekenden zijn we het inmiddels gewend dat ze te pas en te onpas informatie over zichzelf prijsgeven op internet. Van de meesten vraag je je af waar ze zich druk om maken en wat hen bezielt hun zaakjes aan de grote klok te hangen.

Maar wat zou het leuk geweest zijn om ooit op Elvis Presley's weblog het bericht gelezen te hebben: "Ik heb vandaag een leuk riedeltje geschreven over een gevangenis..." Amerikaans multi-instrumentalist Peter Broderick weet de moderne communicatiewegen zeker in zijn voordeel te gebruiken. Broderick gaat met zijn tijd mee. In 1987 werd hij geboren in het muzikale Portland, nu woont hij samen met de band Efterklang in Denemarken. Hoe komt zoiets tot stand? Broderick hield Efterklang (toen zijn helden, nu zijn maten) al een tijdje in de gaten. Op een dag stuurde hij een zogenaamde 'Friend Request' naar de Efterklang Myspace-pagina. Na wat berichten heen en weer vroeg de band of de toen nog 20-jarige zinn had om naar Kopenhagen te verhuizen en deel uit te maken van hun live-formatie. En daar had hij wel oren naar.

Een Myspace-bericht alleen volstaat natuurlijk niet. Broderick heeft nogal wat te bieden: hij speelt viool, gitaar, banjo, piano, de mandoline en maakt zo nodig ook gebruik van een zingende zaag. Viool is het enige instrument waarin hij is geschoold, de rest verzamelde hij er zelf later bij. Op het podium maakt een klein opnameapparaat, een loop pedal, het hem mogelijk als eenmansband alle instrumenten te gebruiken en eigen koortjes in te zingen. Tijdens zijn optreden in Den Haag in 2008 gaven de opgenomen fragmenten hem zelfs genoeg tijd om onder de neuzen van het publiek op de grond te gaan liggen en daar luidkeels verder te zingen. De mobieltjes werden onmiddellijk tevoorschijn gehaald. Ongetwijfeld was Broderick er zonder internetcontacten ook gekomen. Maar waarom moeilijk doen als het makkelijk kan? Myspace-berichten leverden hem naast een verhuizing naar de andere kant van de wereld eerder al een platendeal op en zijn inbox zal inmiddels een verzameling toffe aanbiedingen bevatten. Brodericks heeft in zijn eigen Myspace-pagina het ideale visitekaartje gevonden. Overigens houdt Broderick net als Elvis, maar dan om andere redenen, geen blog bij. Wie toch op jacht is naar de primeurs: hij is te volgen op Flickr (flickr.com/photos/peterbroderick).

GABRIELA VAN DER LANS

(Gabriela woont in Parijs en recenseert, als ze in Nederland is, optredens voor Kindamuzik. Ook is ze coördinator muziek voor Deadline.nl)

seasick steve

[een
ongeslepen
diamant
van bijna
zeventig]

Dat de jeugd gek is op The White Stripes begrijpt hij wel. Maar dat tieners ook dol zijn op hem, nee, daarover verbaast de Amerikaan Steven Gene Wold (1941) zich oprecht.

Hij mag dan de Nederlandse pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt, op zijn oude dag beleeft hij muzikaal zijn 'finest hour'. Sinds hij op oudejaarsavond 2006 optrad in het BBC-programma 'Hootenanny' van Jools Holland, is zijn ster razendsnel gerezen. Met zijn oerversie van de blues en het guitige gezicht dat half schuil gaat achter een grijze baard, petje op het hoofd, tuinbroek en bretels, pakt de bont getatoeëerde Seasick Steve iedereen in. Hij is dan ook een innemende entertainer, een ongeslepen diamant, een verademing vergeleken bij al die wannabees die het zo nodig moeten maken in de muziekbusiness maar een oprecht gevoel voor rock-'n-roll missen. Er is niets gepolijst aan de man die als dertienjarige van huis wegliep en op straat speelde om zo de kost te verdienen. Zijn stem schuurt en illustreert dat Seasick Steve een kleurrijk leven heeft geleefd. Hij speelt onder meer op een driesnarige elektrische gitaar, liefkozend Three-String Trance Wonder genoemd. De snaren die erop zitten, horen niet op die plek, maar Seasick Steve weet er een geluid mee op te roepen dat zo uit de delta van de Mississippi afkomstig lijkt. Een omgekeerde kist dient als percussie-instrument. De One-Stringed Diddley Bow wordt bespeeld met een schroevendraaier. Hoe elementair wil je het hebben?

Het resultaat is een verbluffend authentieke mix van country, folk en blues. Repeterend, zoals de bluesmannen Lightnin' Hopkins, Charley Patton, Son House, John Lee Hooker, T-Model Ford en R.L. Burnside het ooit deden. Op die traditie borduurt Seasick Steve naar hartenlust voort, zich niet bekommerend over welke carrière dan ook. En juist dat pretentieloze is hartverwarmend. Zittend op een veranda of in een juke joint op het Amerikaanse platteland zou je deze geluiden ook kunnen horen. Vroeger vooral, duizenden zielsverwanten gingen hem voor. Maar Seasick Steve heeft zijn eigen verhaal te vertellen. Het verhaal van een man die met zijn Noorse vrouw Elizabeth naar haar vaderland trok, na in 27 jaar in 59 huizen te hebben gewoond, en zeeziek werd op de boot naar Denemarken. Een hartaanval maakte een voortijdig einde aan de samenwerking met zijn Zweedse ritmesectie The Level Devils waarmee hij in 2004 de plaat 'Cheap' afleverde. Omdat Steve bezig moest blijven van zijn vrouw, vroeg ze hem een plaat voor haar te maken. Zo gezegd, zo gedaan. De opnamen vonden plaats in de keuken. 'Doghouse Music' betekende het solodebuut van de zestiger. En vorig jaar verscheen 'I Started Out With Nothin And I Still Got Most Of It Left' – waaraan behalve Level Devil-drummer Dan Magnusson ook Nick Cave en zijn Grinderman meewerkten – bij major Warner.

Peter van der Heide
(Peter is muzikant en recensent voor het Dagblad van het Noorden)

Hoe intrigerend kan een naam soms zijn?

Bij deze solo-artiest knipperde ik al met de ogen zonder er een noot van gehoord te hebben.

De grootste mens op aarde! Niet meer, niet minder. Dat belooft wat.

Een Zweed, die eigenlijk gewoon Kristian Matsson heet. Gewoon mag soms gewoon gewoon zijn, maar niet in dit geval. We zouden hier best eens echt met een godenzoon van doen kunnen hebben, een nieuwe Hercules, vorstelijk oprijzend boven al wat mooi en lelijk is. De hoes van zijn debuutalbum 'Shallow Grave' toont al waar deze artiest zijn inspiratie lijkt te vinden: boven de wolken. En dan zet je dat album op en weet je het zeker: deze man serveert brouwsels die mogelijk te hoog gegrepen zijn voor een eenvoudig mens. Het is de eenvoud van de poëzie, iets macabers ook. Met enkel een gitaar en een stem die wel gestolen moet zijn van een bewoner van de berg Olympus.

Hij valt gelijk met de deur in huis, overrompelt, geheel op het verkeerde been gezet blijf je verwonderd het raam uit turen naar het niets. Wat te denken van het openingsnummer met de titel 'I Won't Be Found'? De mens zo groot dat hij niet gevonden wordt. Hij zal een mol zijn, diep in de grond, onzichtbaar, weg. Gelukkig dat wij het bijzondere geluid dat hij voortbrengt op kunnen nemen. Deze 'reus' krast een beetje, deelt ons zijn teksten ietwat snijdend mede en verkondigt zaken uit een niet alledaagse wereld. In een opzwevend ritme, om van om te vallen. En die zinnen, die wonderlijke woordensmederij, alsof Edgar Allen Poe tussen de regels door mee fluistert. Neem nou eens een deel uit de titelsong van zijn debuutalbum: 'Come see the sadness of the sailor. As I will scratch his deep blue floor. Already in my years of bad luck. Oh, I broke his mirror long before. . . . Oh when I dive into the water. I've raised the bottom to be saved. It's just a shallow grave.' Wat moet ik nog meer zeggen? Kristian Matsson was al eens op tournee met een van de helden van TakeRoot 2008: Bon Iver. Hij stond begin dit jaar ook nog in Groningen op Eurosonic. In bladen en op internet wordt hij een nieuwe Bob Dylan genoemd. Achteraan sluiten maar, zou ik zeggen. Het doet deze man tekort. Hij kan dit jaar wel eens uitgroeien tot het juweeltje van het TakeRoot festival. U zult zien en horen: hij is vooral een 'groots' artiest.

REMCO WILKENS

(Remco is muzikliefhebber en werkt op de nieuwsredactie van RTV Drenthe)

[een
goden-
zoon]

The
tallest
man on
earth

Met de jonge soulhelden Jesse Dee en Eli 'Paperboy' Reed als voorbeelden, beide uit Boston, kan ik naaststaande aanhef volmondig bevestigen.

Hun retro-sixties soul doen de gouden tijden van Memphis en Muscle Shoals herleven. Vanaf de midden jaren 60 werden in illustere studio's in Memphis en Muscle Shoals prachtige southern soulplaten gemaakt. Geïnspireerd door de 'zwarte' rhythm & blues en gospel werden de nummers veelal geschreven door blanke songschrijvers als Dan Penn, Spooner Oldham, en Chips Moman. Bovendien waren de eigenaren van gerenommeerde labels en studio's alsook de studiomuzikanten vaak blank. Natuurlijk stonden ze allemaal in dienst van de 'zwarte' nachtegaleen als James Carr, Otis Redding, O.V. Wright, Joe Tex, Solomon Burke en al die anderen die zo'n stempel op deze unieke muziekstijl hebben gedrukt.

De southern soul is ook in de hedendaagse Americana-scene duidelijk hoorbaar. Artiesten zoals Lucinda Williams, Buddy Miller, Greg Trooper, Romi Mayes en Jason Isbell, om maar een paar voorbeelden te noemen, zijn duidelijk beïnvloed en laten die unieke mix van blues, gospel en country in hun nummers doorklinken. Vorig jaar brak Eli 'Paperboy' Reed door en dit jaar gaat dat ook lukken met Jesse Dee. Zijn plaat 'Bittersweet Batch' is een mix van prachtige soul en messcherpe funk-soul in de stijl van James Brown en Al Green. Zelf noemt hij Sam Cooke, Otis Redding en Etta James als zijn voorbeelden, maar ook nieuwkomers James Hunter, John Legend en Amos Lee worden als inspiratiebronnen aangehaald. 'Soul music has always hit me harder than any other kind of music', aldus Jesse. Jesse groeit op in Arlington, een voorstad van Boston en studeert af aan de Massachusetts College Of Art And Design. De muziek wint het uiteindelijk van het schilderen. Eerst speelt Jesse in de tienkoppige funkband Decifunk, daarna gevolgd door de garage-motownband The Dirty Whites ('more like Black Sabbath meets Motown'). Uiteindelijk besluit Dee een meer op soul gerichte band op te richten. Met gitarist Matthew Joy, bassist Jim Larkin en drummer Matt "Pie" Beaulieu neemt hij in studio 'Basement 247' de zelf geschreven nummers van 'Bittersweet Batch' op. Het vocale gemak waarmee Jesse Dee de nummers zingt is bijzonder. Of het nu de uptempo of dansbare tracks zijn als 'Alright' en 'Alive & Kickin' of soulslijpers als 'Over & Over Again', 'Remember Me' en 'Yet To Come'. Dee beheerst alle stijlen en maakt zelfs uitstapjes naar New Orleans met het jazzy 'My Two Feet' en de roots met 'Still Here'. 'Bittersweet Batch' is een moderne soulplaat met retro accenten. Zoals hijzelf aangeeft: 'Exploring and updating soul music is my true passion'. Ik zal niet verbaasd zijn als Jesse Dee één van de hoogtepunten van TakeRoot 2009 zal zijn.

THOMAS KALDIJK

(Thomas presenteert sinds 1998 Blueprint op Radio Parkstad)

[Do white men have soul?]

Jesse Dee & Band

DE OOSTERPOORT
GRONINGEN

SEPTEMBER
12 **ROOSBEEF**
16 **SAM BAKER**
19 **MICHAEL DE JONG**
23 **TORI AMOS**

OKTOBER
1 **MOKE**
3 **TAKEROOT FESTIVAL**
18 **PAUL CARRACK**
22 **TOM MCRAE**
24 **ALQUIN**
30 **JOHAN**
31 **BRETT DENNEN**

NOVEMBER
1 **HEATHER NOVA**
7 **JOAN BAEZ**
11 **LUKA BLOOM**
13 **CHICK COREA,
STANLEY CLARKE
& LENNY WHITE**
16 **MILOW**
23 **STEVE EARLE**
23 **VENICE**
25 **THE TRAGICALLY HIP**

DECEMBER
1 **TEITUR
& NICO MUHLY**
2 **LUCKY FONZ III**
6 **BETH HART**
16 **DE STAAT**
19 **STEVIE ANN**
20 **NO BLUES**

**waar komen
ze vandaan?**

seasick steve

the handsome family

The Whipertownn 2000

peter broderick

kinky friedman

jason isbell

Ana Egge
dayna kurtz & band
israel nash gripka & band
nels andrews
willie Nile & band

Jesse Dee & band

william eliott whitmore

band of heathens
danny schmidt
James Mc Murtry &
The Heartless Bastards

KAARTVERKOOP VIA TICKETSERVICE
EN AAN DE KASSA VAN DE OOSTERPOORT

CHECK VOOR MEER CONCERTEN:
WWW.DE-OOSTERPOORT.NL

william elliott whitmore

[Rode
draad]

'Cold and Dead', 'Burn My Body', 'Hell or High Water' zijn de opbeurende songtitels van William Elliott Whitmore (1978).

Pakweg anderhalf jaar geleden werd op het internet mijn aandacht getrokken door deze vrolijke Frans. Met zijn ruige whiskeystem, waar Dan Lafontaine een puntje aan kan zuigen, en zijn fascinatie voor zonde, dood en verlossing is William Elliott Whitmore uniek. In mijn ogen is hij één van de meest fascinerende artiesten die zich de laatste jaren heeft aangediend in de Americana scene. Zijn muziek is te typeren als pikzwarte countryblues. Met stem, gitaar en banjo is William als geen ander in staat om zijn verhalende songs op een meeslepende manier over te brengen op de toeschouwers. Evenals John Wayne, Glenn Miller en Buffalo Bill is William geboren en getogen in de staat Iowa, de standaardafkorting van de 'Hawkeye State'. Whitmore is groot geworden aan de oevers van de Mighty Mississippi River op een paardenfarm en de familie had het niet breed. Zijn vader speelde gitaar en zijn moeder accordeon.

Hij groeide op met een grote collectie Hillbilly-muziek van zijn ouwelui en luisterde veel naar de plaatjes van Hank Williams, Ray Charles, Johnny Cash en ander countrywerk. Ooit kreeg de kleine William een goedkoop gitaartje van zijn vader waarna hij zichzelf leerde gitaarspelen en ook songs begon te schrijven. Zijn ouders zijn, betrekkelijk jong, kort na elkaar overleden: zijn vader aan een nierziekte en zijn moeder bij een motorongeluk. Hierdoor stond puber Whitmore met alle ellende al vroeg alleen in het desolate gebied dat oorspronkelijk werd bewoond door de loway-indianen. Hij ontwikkelde daar wel een intense liefde en spirituele band met zijn land, die ook als een rode draad in zijn songs is verweven. Bij het schrijven wordt William hoofdzakelijk geïnspireerd door de vroege dood van zijn ouders, de moeilijke tijd die hij vervolgens doormaakte, de natuur en de historie van 'the countrylife'. Het schrijven en spelen van liedjes was een soort therapie voor hem: 'When you're up to your neck in shit, the only thing left to do is sing'. Het valt op dat zijn eerste drie albums doordrenkt zijn met thema's als dood, sterven, verval en noodlot. De luisteraar wordt keihard geconfronteerd met zijn persoonlijke leed. Zijn cd's 'Ashes to Dust', 'Hymns for The Hopeless' en 'Song of The Blackbird' vormen samen een trilogie, waarin William een moeilijke periode uit zijn leven beschrijft. Begin dit jaar bracht Whitmore het album 'Animals in the Dark' uit. In mijn ogen wederom een prachtig en meeslepend album.

JAN TIMMER

(Jan is voorzitter van de bluesstichting Assen en voor TakeRoot alijd aanwezig in de productiekamer van het festival)

The whispertown 2000

**[van volger
tot boeiende
aanvulling]**

**Begin dit jaar kwam er vanuit Los Angeles een interessante band bovendien:
The Whispertown 2000.**

Hoewel deze band, rondom Morgan Nagler, al jaren deel uit maakt van de alt.country-indiepopscene van die stad, wordt de band pas opgepikt bij hun tweede plaat 'Swim'. Dit album kwam deels tot stand met hulp van Blake Sennett en Jenny Lewis, beiden grootheden in Amerikaanse alt.country-scene. Vanaf het moment dat Sennett Nagler leert kennen, betreft hij haar bij zijn gevolg. Hij geeft haar tips en ruimte in de voorprogramma's van zijn bands The Elected en Rilo Kiley om haar eigen project Vagtown 2000 te presenteren. Ook Jenny Lewis bemoeit zich graag met de ontwikkeling van Nagler, die in tussentijd haar artiestennaam heeft veranderd in Whispertown2000 en dit project met enkele bandleden uitbreidde. Het debuut 'Livin' in a Dream', uit 2006, is een typisch voorbeeld van het opvolgen

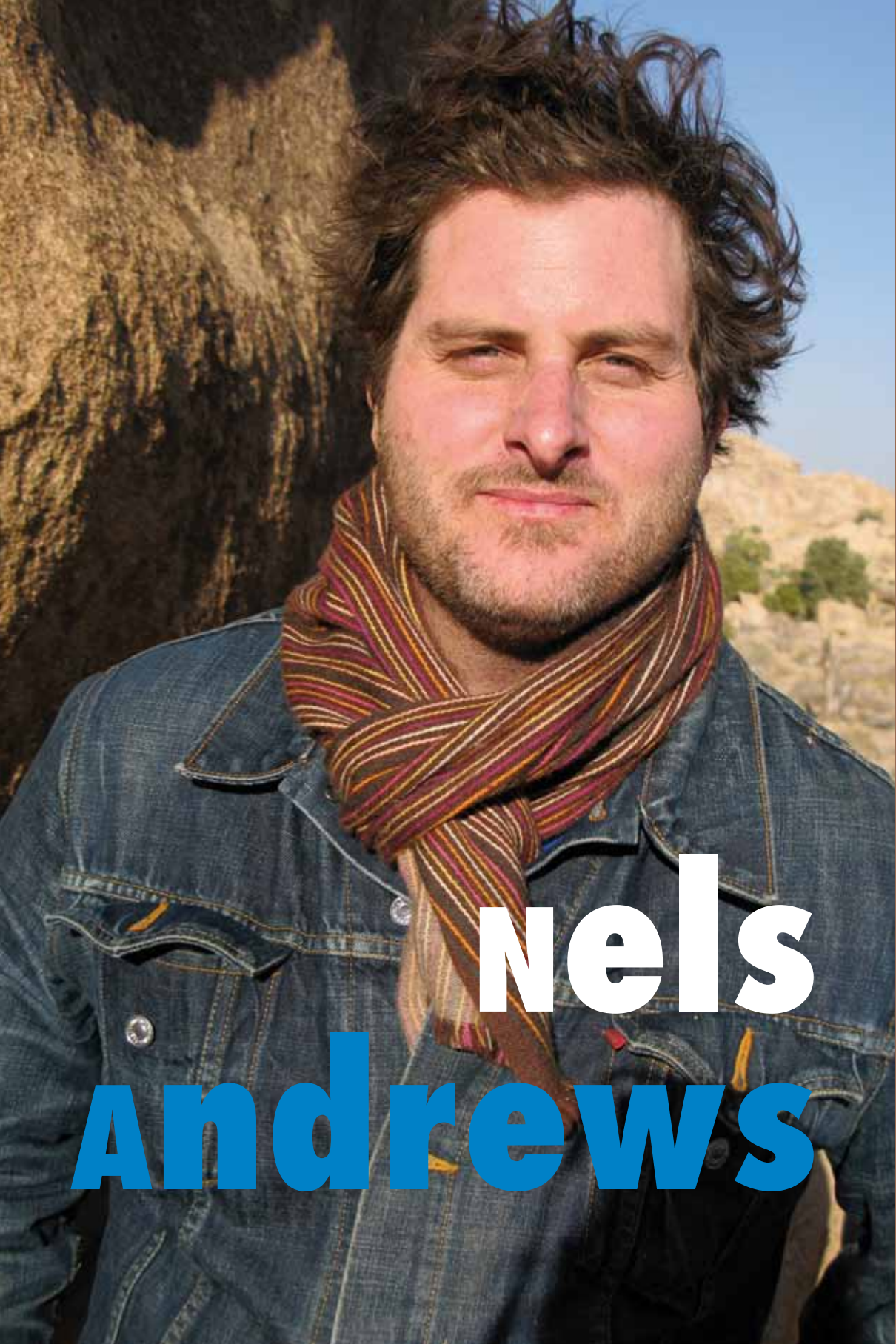
van goedgemeende adviezen. Nagler bleef bij deze primeur te veel hangen in de stijl van haar adviseurs, die haar aan het handje hadden meegenomen. Toegegeven: onder deze omstandigheden is het knap lastig je eigen pad te kiezen, zeker wanneer ook nog eens kopstukken als Jonathan Rice en Jimmy Tamborello (o.a. The Postal Service) in de studio aanwezig zijn.

'Swim' is een ander verhaal. Dit keer geen hippe alt.country of een nieuwerwetse kijk op klassieke harmonieën vanaf een veranda. De doorbraak van The Whispertown 2000 kenmerkt zich doordat de band op een eigenzinnige manier indiepop, folk en singer/songwriter combineert. Op 'Swim' — uitgekomen op Acony Records, het label waar Gillian Welch en David Rawlings de scepter zwaaien — klinkt The Whispertown 2000 meer robuuster, rammeliger, hoekiger en zeker

minder gepolijst dan aanverwante bands. Toch is de invloed van haar voorbeelden ook op de tweede plaat te bespeuren. Niet dat het een groot drama is. Nee hoor, de plaat levert met 'Done With Love', 'Pushing Oars' en 'Lock and Key' een paar mooie alternatieve (country)songs op. Songs die worden gedragen door Nagler en de schone tweede stem van percussionist Vanesa Corbala. Met 'Swim' heeft Nagler de band van een volger naast de voorbeelden The Elected, Rilo Kiley en Jenny Lewis weten te plaatsen. The Whispertown 2000 is daarmee een boeiende aanvulling geworden, opererend vanuit een heel interessante scene.

NIEK HOFSTETTER

(Niek is recensent voor Kindamuzik en schrijft ook voor de Verakrant)

nels andrews

[Een hedendaagse steinbeck]

Lang voordat Amerikaan Nels Andrews zijn eerste song schreef reisde hij van staat naar staat waar hij steeds tijdelijke baantjes uitprobeerde. Zo lifte hij naar Alaska voor seizoenwerk in de visserij, plantte bomen in South Dakota en leerde houtbewerken in New Mexico.

Tijdens dat reizen ontmoette hij zeer kleurrijke figuren die hij grondig observeerde. In het onherbergzame woestijngebied van Taos leefde hij tussen dorpsdronkaards, junkies, hippies en zelfverklaarde profeten. Als ze met zijn allen bij een kampvuur de illegaal gestookte whiskey dronken, maakte Nels glimlachend aantekeningen die uiteindelijk leidden tot de liedjes van zijn eerste album 'Sunday Shoes'. Met dit wonderschone debuut vol dromerige woestijnromantiek wist hij vanuit het niets de eerste prijs te winnen van het NewFolk songwriting contest op het Kerrville Folkfestival. Iets wat voorheen alleen artiesten als Steve Earle, Lucinda Williams en Lyle Lovett was gelukt. Drie jaar na dat debuut heeft Nels de woestijn verruild voor de inspirerende smeltkroes New York City. Hij nam daar het album 'Off Track Betting' op en wist zelfs de hoge verwachtingen te overtreffen.

Ditmaal komt zijn inspiratie niet vanuit het reizen, lange dagdromen of fata morgana's. Nee, hij bezingt 'The Space Between The Dollar & the Dream'. Het gaat over een wedkantoortje voor paardenraces bij Nels om de hoek en de drukke straten van de Big Apple waar het gonst van de geluiden. Andrews schrijft zijn teksten als een hedendaagse Steinbeck. Met weinig woorden schetst hij een compleet verhaal. Het laat naar zich luisteren als een goede film, die spannend muzikaal is ingekleurd. Behalve de gebruikelijke instrumenten maakt Nels op zijn nieuwste album ook gebruik van een wijnglazenorkest, vogel- en treingeluiden zoals in het liefdesliedje 'Butterfly Wings'. In het weergalozes 'Rented White Sedan' klinkt het allemaal veel stadser. Stoere dreigende gitaren met strijkers en orgeltjes leiden onze gedachten naar duistere buitenwijken van de grote stad. Met zijn zorgvuldig uitgewerkte liedjes laat Andrews horen subtiel te werk te gaan zonder freaky te willen klinken. Hij wordt op dit album o.a. begeleidt door Adam Levy; de rechterhand van Norah Jones, Wilco's Michael Jorgenson, Todd Sickafoose en de zeer getalenteerde banjo speler Brandon Seabrook. In de achtergrondvocalen is singer-songwriter Ana Egge te horen met wie Nels ook te horen zal zijn op TakeRoot 2009

SANDRA ZUIDEMA

(Sandra is mede eigenaar van de internet muziekwinkel en het distributie- en boekingskantoor Lucky Dice Music)

Een echtpaar dat zich voorstelt als The Handsome Family: dat moet pure ironie zijn.

Zo omschreef niemand minder dan Martin Bril in een lyrische column Brett en Rennie Sparks als 'leptosome Amerikanen, bleek om de neus, met veel haar en kleding waar bewust geen aandacht aan is besteed'. Wat daar ook van zij: wie kennismaat met het duo uit New Mexico raakt snel vertrouwd met de dubbele bodems in hun muziek: lieve liedjes met duistere dieptes. Dit jaar viert The Handsome Family zijn twintigjarig huwelijksfeest met de nieuwe CD 'Honey Moon', inclusief een terugkeer naar Groningen, waar ze eerder waren op 'Rhythm and Blues'. De rolverdeling staat al jaren vast: Rennie schrijft teksten, Brett componeert songs. Hij speelt gitaar, zij begeleidt. Hij doet de zang, zij zingt tweede stem. Muzikaal is hun oeuvre schatplichtig aan de Amerikaanse folktraditie, al verschuift met de jongste CD hun aandacht naar 'neppe witte jazzsongs', aldus Brett in een interview tegenover Kindamuzik (www.kindamuzik.net).

'De muziek van The Handsome Family is dromerig, lyrisch, grappig en griezelig tegelijk', concludeert Martin Bril. Meer nog dan voor de muziek, geldt dit voor de teksten. Met haar gedichten voegt Rennie steeds prachtige nieuwe hoofdstukken toe aan de Amerikaanse bibliotheek van 'gothic stories' en 'murder ballads'. Ze verhaalt over een wereld waarin mensen klein zijn, emoties groot, en daden fataal. Er wordt veel gelachen, maar de dood staat bij The Handsome Family altijd op het podium. En de teksten gaan verder dan de nachtelijke 'crime passionelle'. Ook bij daglicht - en zonder drank - is het huiveren in Rennie's universum. 'I won't get any cookies or tea till I stop quoting Nietzsche', klinkt het nog begrijpelijk. Ten minste, als je weet dat de hoofdpersoon in 'My Ghost' (Through the trees, 1998) is opgenomen in een inrichting. Maar wat te denken van het nummer 'Cold, cold, cold' (Twilight, 2001): in een besneeuwde prairie maakt een automobilist een stop voor een vrouw: 'I heard her howl and I heard her moan. And she called my name in the roaring snow'. Hij vindt zijn auto nooit meer terug. Lorelei 'meets' Edgar Allan Poe. Wie zich in de teksten van de Handsome Family verdiept, ontmoet steeds meer fatale vrouwen en verdoemde mannen, tegenover een overweldigende natuur, verdwaald in een machtig dierenpark. Het verbaast dan ook niet dat Brett en Rennie Sparks zich met hun jongste CD tot ware negentiende-eeuwse romantici verklaren. Opvallend is wel dat dit keer de moordpartijen ontbreken. 'Honey Moon' bevat twaalf liedjes geïnspireerd door legendarische Amerikaanse 'vocal groups' als The Platters. Ouderwetse orgeltjes blazen mee, de bariton van Brett klinkt minder zwart. Maar ook op deze, meest zoete plaat van de Handsome Family is de natuur nooit echt ver weg: 'I will bark like a dog in your arms' ('Wild Wood'). Gauw naar binnen, deuren op slot. Kachel hoog, en huiveren maar!

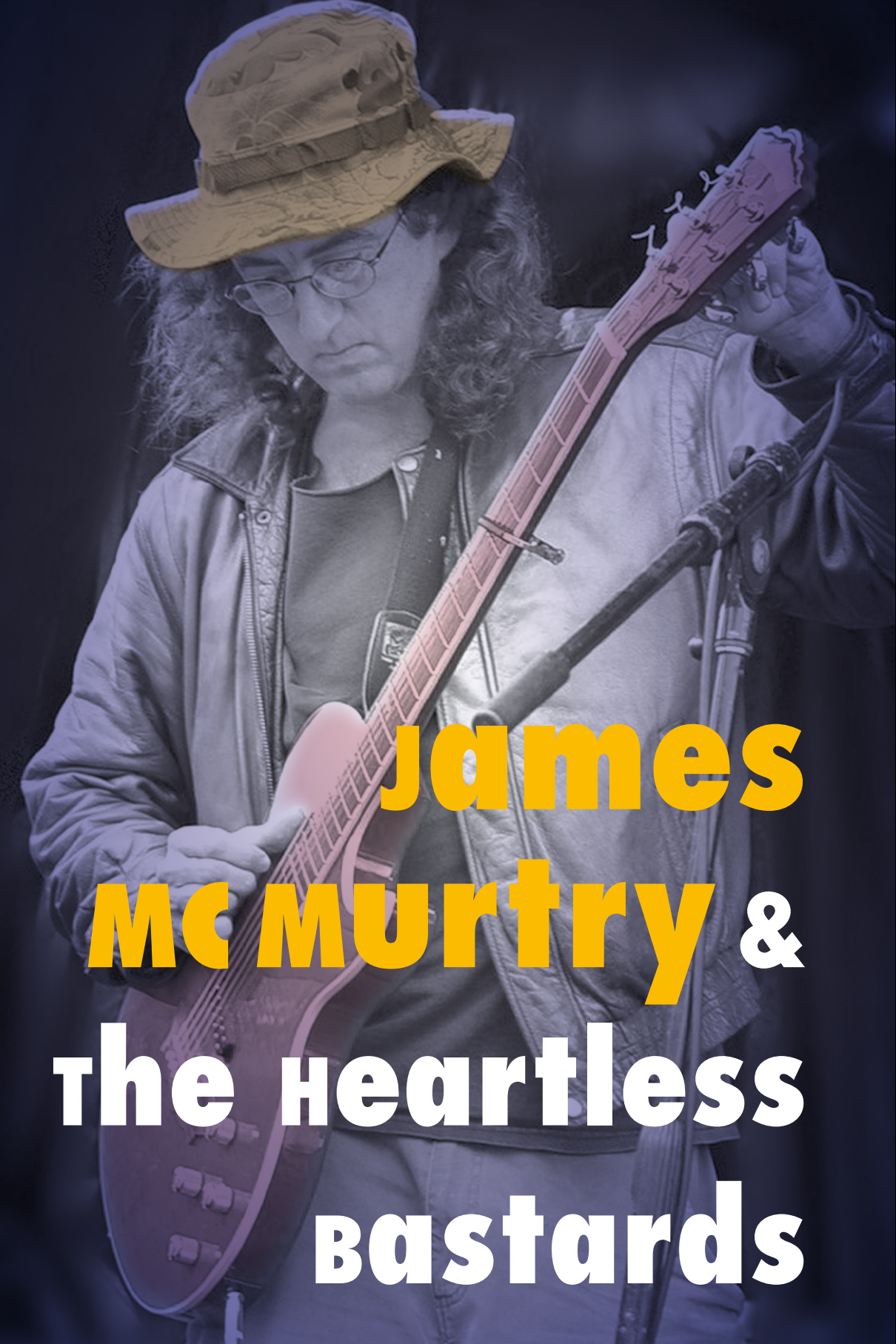
JAN JAAP KNOL

(Jan Jaap verzorgt voor OOG Radio een column onder de titel 'What's on top in the reading room' over Amerikaanse literatuur als onderdeel van het off-beat country programma Sugar Daddy Radio)

[**duistere
dieptes
in lieve
liedjes**]

**the
handsome
family**

James McMurtry & The Heartless Bastards

**[Beschrijver
van het
dagelijkse
leven]**

Op de dag dat ik dit artikel schrijf, komt het nieuws door van het overlijden van Willie Deville. Persoonlijk heb ik daar een groter verdriet van dan met het verscheiden van de King of Pop.

In mijn collectie bevindt zich veel werk van Deville en op een jeugdzonde na, bijna niets van M. Jackson. Zoals Fred Eaglesmith in 'Alcohol & Pills' al zo treffend zingt, de lijst wordt alleen maar langer. Voor de organisatoren van een festival als TakeRoot is het probleem precies andersom: De lijst om uit te kiezen wordt steeds maar korter. De hoogste tijd om de bakens te verzetten en voor nieuwe 'helden' te gaan. Austin is de hoofdstad van de Republic of Texas en James McMurtry heeft deze stad als uitvalsbasis gekozen om de US en verder te veroveren. Het links liberale karakter, van deze door politici en studenten (Texas Longhorns State University) bevolkte stad, klinkt zelfs door in zijn songs. Het woord liedje zou zijn songs tekort doen. Keurig uitgewerkte verhalen met kop, kont en beargumenteerd middenstuk. Behalve de voor de hand liggende onderwerpen zoals liefde, smart van het hart, feest, hoofdpijn en verloren liefdes handelt het ook over sociale misstanden.

En altijd bekwaam verwoord.

In het midden westen van Amerika wordt lang niet overal het geluid van de F-Liberals even gewaardeerd. En zeker niet als je ook nog eens kritisch zingt over olie en vice-president Cheney. In meer conservatievere kringen vrezen ze al snel voor de nationale eenheid. De angst voor een nieuwe burgeroorlog is vreemd genoeg nooit ver weg. McMurtry's populariteit stijgt evenmin door de bezongen afkeer voor NASCAR-races en de lieden die daar de tribunes bevolken. Met name het, bier en overwegend country consumerende, Redneck-publiek is hier absoluut niet van gecharmeerd. De ironie wil dat zijn muziek een hoge dosis country bevat. Het doet me denken aan Warren Zevon, die niet zo lang geleden een hemels podium heeft gevonden. Een vleug Lou Reed dringt zich op en wel als beschrijver van het dagelijkse leven. Op afwisselende wijze wordt een gebalanceerde cocktail van blues, rock en vooral stevige country geschonken. Als de Blaster Brothers Alvin het plezierig vinden om met James als 'double bill' een avond in Boston te delen, dan geldt dat op zijn minst als een aanbeveling. James McMurtry and the Heartless Bastards krijgen op dit festival een prachtige kans om ons te overtuigen. Anders dan de naam doet vermoeden zijn ze niet harteloos en al helemaal geen klootzakken.

JOS THOOLEN

(Jos heeft een aantal jaren als expat in Texas gewerkt en bezocht daar regelmatig concerten)

NEXO30

Celebrating thirty years in sound

www.iemkeroos.nl

Asser Bluesdagen

Zaterdag 30 januari 2010 | www.bluesstichting-assen.nl

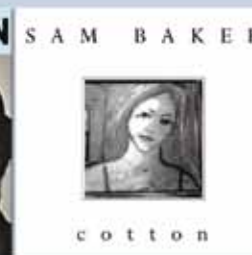

Australiëweg 6
9407 TE Assen
0592 342098

www.dialgb.nl

Lucky Dice Music mailorder

gespecialiseerd in betaalbare Americana, Roots, Pop & Rock, CD's en DVD's, koopjes en import

www.luckydice.nl

willie nile & Band

**[Buitengewoon
energiek]**

Geweldig dat het TakeRoot gelukt is, in het kader van de viering '400 jaar Nederland-New York', een echte New Yorker naar het festival te halen!

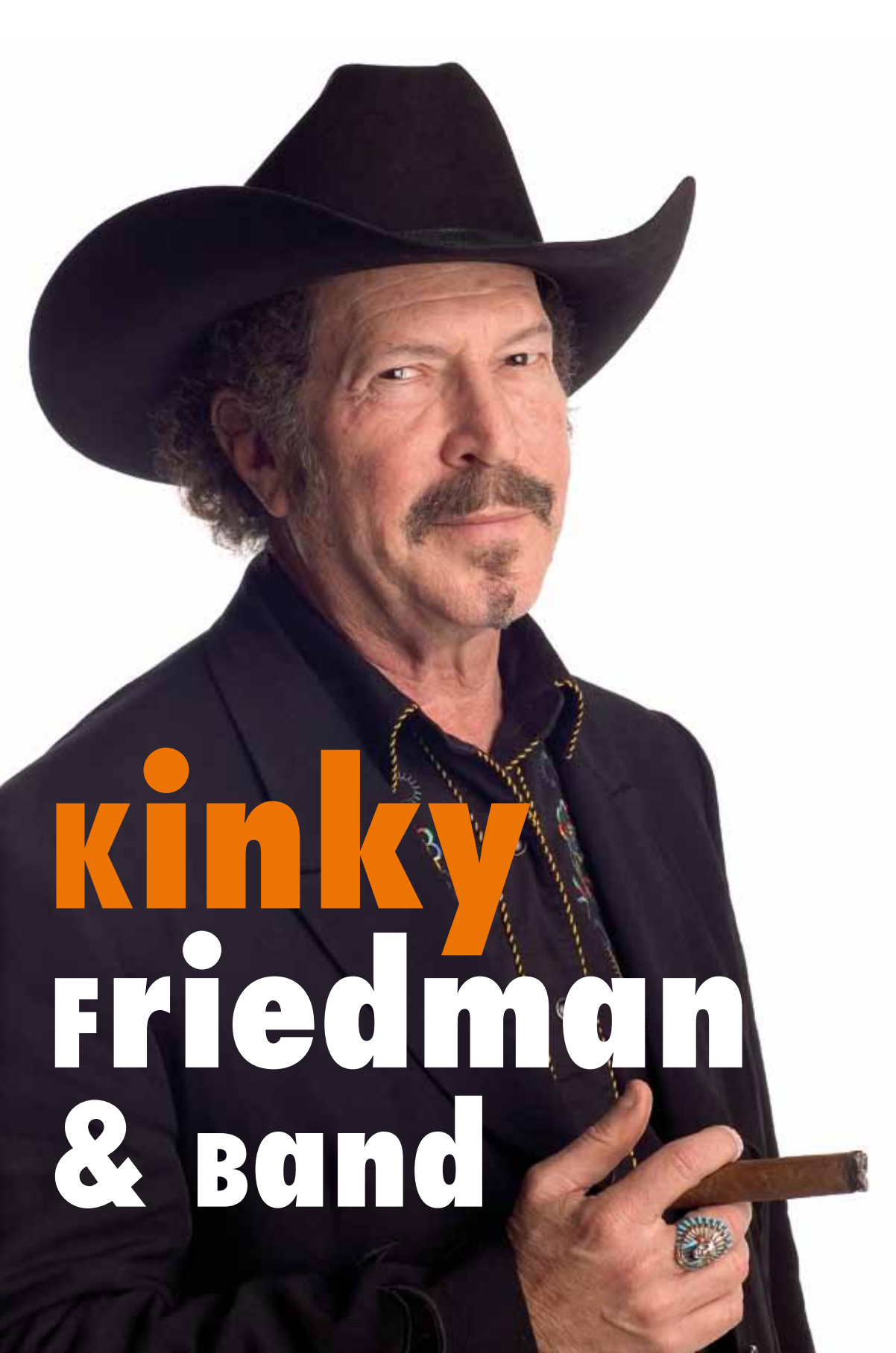
In 1980 hoorde ik Willie Nile voor het eerst, op de Nederlandse radio, o.a. bij Hubert van Hoof. Het was ten tijde van zijn eerste LP, 'Willie Nile' genaamd, op het label Arista. Het album bevatte mijn inziens minimaal twee geweldige potentiële hitsingles: 'It's all over' en 'Vagabond Moon'. Beide nummers werden weliswaar regelmatig op de Nederlandse radio gedraaid, maar haalden net niet de hitlijsten. Er volgde een goede tweede LP 'Golden Down' en daarna werd het rustig rond Nile. Zijn carrière stakte enigszins. Er werden in 1991 en 1992 nog wel 2 LP's uitgebracht, maar vier kinderen opvoeden en onenigheid met de platenmaatschappij vroegen waarschijnlijk teveel aandacht.

In 1999 werd de draad weer opgepakt en bracht het kleine label Riverhouse Records de CD 'Beautiful Wreck of the World' uit. Toen vervolgens Lucinda Williams hem vroeg het voorprogramma te verzorgen van haar tournee (goede smaak kan haar niet worden ontzegd, want enkele jaren later vroeg ze ook Chuck Prophet) kreeg zijn carrière plots een nieuwe impuls. In 2006 maakte hij wat mij betreft zijn beste album: 'Streets of New York', een soort themaplaat over de stad waar hij al sinds zijn jonge jaren in 'The Village' woont. Het titelnummer is een geweldige piano-ballad en 'Cellphones ringing in the pockets of the dead' gaat over de terroristische metro-aanslag in Madrid in 2004. Vervolgens verscheen 'Live from the streets of New York' in 2008, een live-CD en DVD van de eerder uitgebrachte studio-CD

aangevuld met ouder materiaal. Gelukkig werd vanaf dat moment ook het werk van Nile beter verkrijgbaar in onze contreien via Blue Rose / Sonic. Dit jaar werd het geweldige 'House of a Thousand Guitars' uitgebracht met, zoals de Belgische alt-country website zegt: 'Stuk voor stuk Rootsrock-delicatessen'. Eindelijk is hij voor het eerst in Nederland te zien. Zijn optredens zijn buitengewoon energiek soortgelijk aan die van Bruce Springsteen, met wie hij ook de grotestads-thematiek deelt. Ik ben er van overtuigd dat zijn muziek, net als in Spanje en Italië, eindelijk ook hier in Nederland zal aanslaan.

ANNEKE ZWETSLOOT

(Anneke is pleitbezorger van muziek en bezoekt regelmatig optredens 'all over the world')

kinky friedman & band

[*why
the hell
not?*]

De meest typerende anekdote over Kinky Friedman komt van Bill Clinton. Op het officiële feest ter ere van zijn inauguratie in 1993 maakt Amerika's 42e president een praatje met een van zijn persoonlijke genodigden: Kinky Friedman.

Uit erkentelijkheid voor de invitatie offreert Clinton's favoriete novellist zijn gastheer een buitenmodelsigaar; uit Cuba! Clinton weigert vriendelijk omdat hij het handelsembargo tegen het verfoeide regime van Fidel Castro schendt als hij het cadeau zou accepteren. Kinky pareert met: 'Well, mr President, don't view it as supporting their economy, see it as burning their crop.' Wasgetekend: Kinky Friedman, zanger, countryster, would-be privédetective, schrijver, koning van de oneliner, draftdodger annex ontwikkelingswerker voor de Peace Corps in de jungle van Borneo, meervoudig kandidaat-gouverneur van Texas, notoir dwarsligger, uitbater van een dierenasiel, kortom: Fenomeen. Amerika leert de Kinkster in 1971 voor het eerst op grote schaal kennen als voorman van zijn eigen countryband: The Texas Jewboys. Die naam tekent zijn even provocerende als hilarische gevoel voor humor. Gevormd door een jeugd als joodse jongen in redneck-Texas, neemt Kinky een loopje met de wetten van de country & western. Hij slaat het, op traditie en conventies gestelde, countrypubliek om de oren met de eigen normen en waarden. Zie de songtekst: 'We don't wipe our asses on old glory, God and Lone Star beer are things we trust. We keep our women virgins 'till they're married, so hosin' sheep is good enough for us. And I'm proud to be an asshole from El Paso!' Of deze: 'They ain't making Jews like Jesus anymore, we don't turn the other cheek, like we done before. They ain't making Jews like Jesus anymore, they ain't making carpenters who know what nails are for.'

Friedman was wel mooi de eerste jood die optrad in dat legendarische walhalla van de C&W: Nashville's Grand Ol' Opry. Nog één anekdote over de Kinkster dan, dit keer van de organisator van dit mooie festival. Die hoorde de Texaan op een verkiezingsrally voor het gouverneurschap bekennen dat hij - net als zijn vriend Clinton - ook wel 'ns marihuana had gerookt. 'And let me assure you, I DID inhale.' De kandidatuur werd een kansloze missie, maar even zo vrolijk heeft Friedman zich inmiddels al weer aangemeld voor de verkiezingen van 2010. Dit keer als Democrat (vorige keer was hij independent candidate). Zijn slogans zijn als vanouds. 'How Hard Could It Be?', 'My Governor is a Jewish Cowboy', 'He ain't Kinky, he's my Governor' en, de allermooiste: 'Kinky, Why the Hell Not?' Een betere aanbeveling kan ik u niet doen om naar dit concert te gaan.

MARGOT DE JONG

(Margot is verslaggever/eindredacteur bij RTV Noord en al tijden geabonneerd op de nieuwsbrief van Kinky Friedman)

support

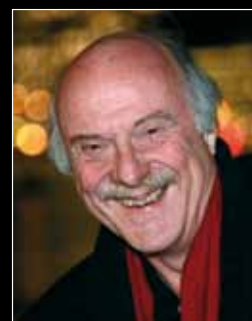
PARTNERS - HOOFDSPONSORS - SUBSIDIENTEN

MEDIA - DONATEURS - AMBASSADEURS

JOHAN DERKSEN

JAN DONKERS

RON JANS

HARRY MUSKEE

MUZE

Het restaurant van De Oosterpoort

MENU

Pescado y papas fritas

Tex mex versie van Fish and Chips met gepaneerde en gefrituurde visfilet, aardappelwedges, Ensalada con guacamole en tartaarsaus met chilipepers. €14,50

Plate

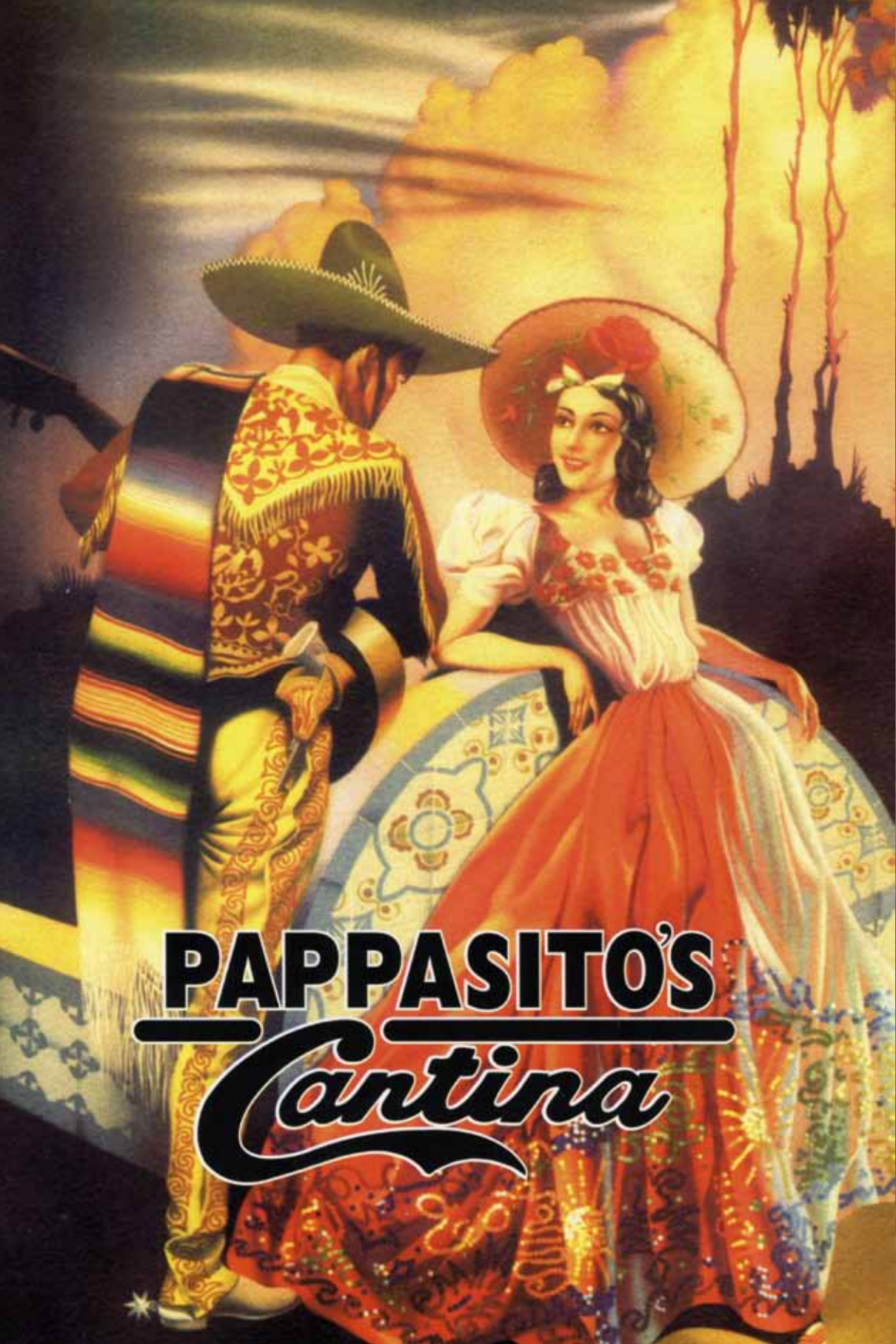
met gegrilde pittige merguez, kipkarbonade, spareribs en 2 sausjes, geserveerd met Ensalada con guacamole, gepofte aardappel met crème fraiche, spekjes en kruiden. €14,50

Burrito con Poll

Tarwe tortilla, met kidney beans, pittige reepjes kip, uien paprika, tomatensaus en kaas.

Dit gerecht kan ook vegetarisch met een vulling van refried beans, uien, paprika, tomatensaus en kaas.

Geserveerd met Ensalada con guacamole. €12,50

PAPPASITO'S
Cantina

Portie Mexicaanse Chili con Carne
met tortillachips. €4,50

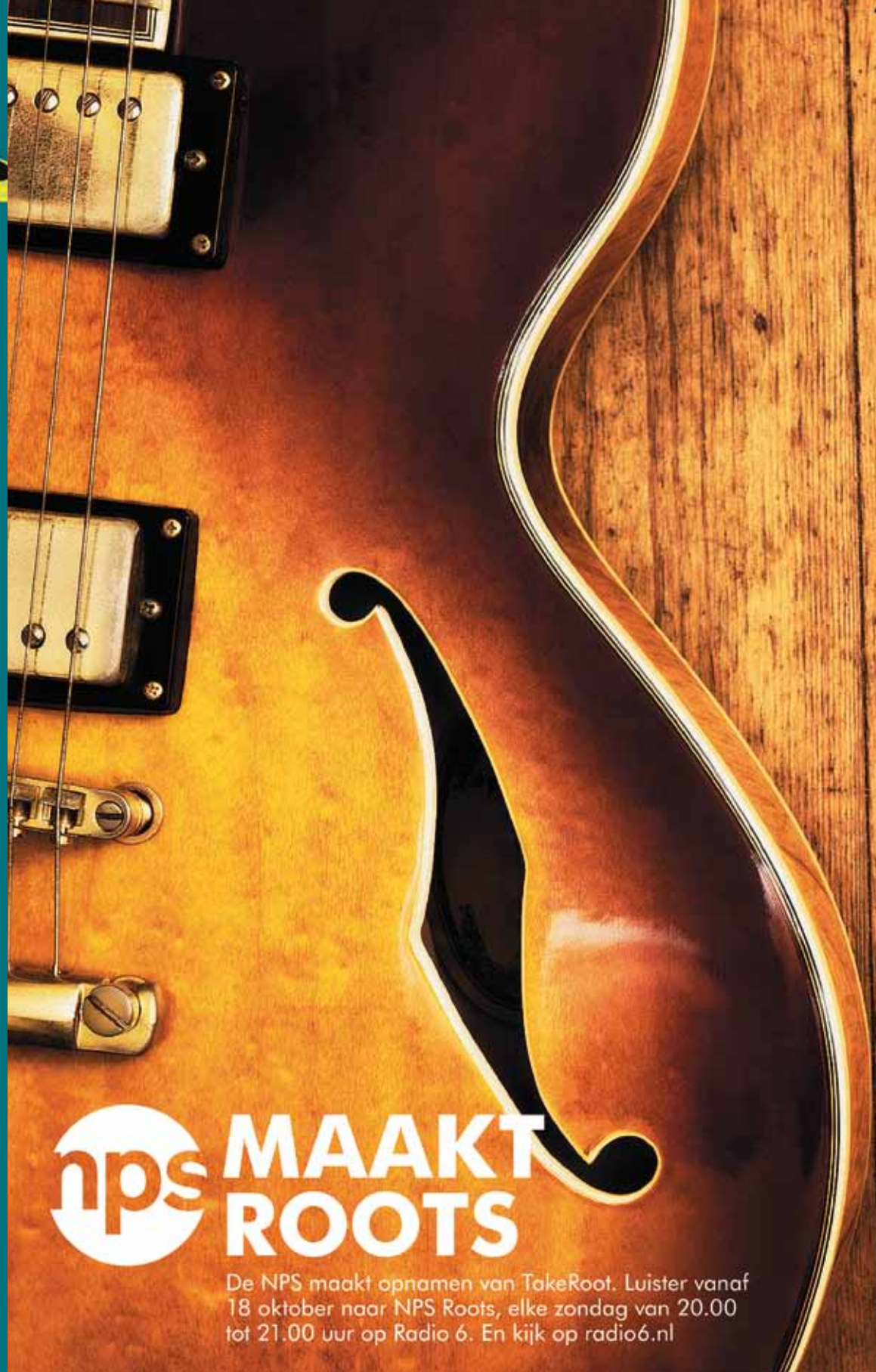
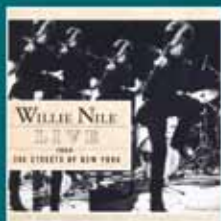
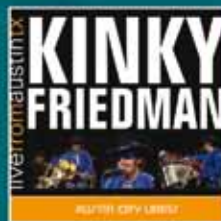
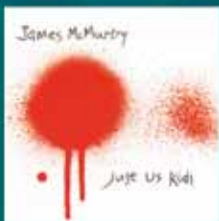
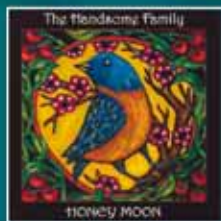
Tortillawrap
gevuld met guacamole, ijsbergsla, tomaat, komkommer
en cheddar. €4,00

Spicy Texasburger
met een sesambroodje, sla, tomaat, gefrituurde vierenringen
en cajunsaus. €4,50

Cheese Corn Roll
Maisbol met kaas, ijsbergsla, tomaat en guacamole. €3,50

Taco Bocado
Pittige mexicaanse snack met kip, groenten en salsasaus. €3,00

Portie nachochips
met salsasaus. €2,50

nps **MAAKT
ROOTS**

De NPS maakt opnamen van TakeRoot. Luister vanaf 18 oktober naar NPS Roots, elke zondag van 20.00 tot 21.00 uur op Radio 6. En kijk op radio6.nl

 Heineken[®]
refreshing sounds